

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 10 marca 2023 r.

Poz. 2128

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PNIK-I.4131.175.2023 WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 3 marca 2023 r.

Rada Gminy Rusiec

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40)

stwierdzam nieważność:

uchwały Nr LXIII/422/2023 Rady Gminy Rusiec z dnia 30 stycznia 2023 r. w sprawie w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Rusiec w 2023 r.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 30 stycznia 2023 r. Rada Gminy Rusiec podjęła uchwałę Nr LXIII/422/2023 w sprawie w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Rusiec w 2023 r. Uchwała ta została doręczona organowi nadzoru w dniu 6 lutego 2023 r.

Podjęcie przedmiotowej uchwały budziło wątpliwości organu nadzoru, co spowodowało wszczęcie postępowania nadzorczego i skierowanie do Rady Gminy Rusiec zawiadomienia z dnia 22 lutego 2023 r. znak: PNIK-I.4131.175.2023, w którego uzasadnieniu organ przedstawił swoje zastrzeżenia.

Pismem z dnia 24 lutego 2023 r. znak: OR4.0711.5.2023 Wiceprzewodniczący Rady Gminy Rusiec poinformował, że projekt zmian uchwały Nr LXIII/422/2023 zostanie przedstawiony na sesji Rady Gminy Rusiec, która odbędzie się do dnia 31 marca 2023 r.

Pomimo powyższego oświadczenia organ nadzoru uznał za zasadne wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego, z uwagi na wiążący go trzydziestodniowy termin do wydania stosownego aktu nadzoru, a tym samym wyeliminowanie z obrotu prawnego niezgodnej z prawem uchwały.

Organ nadzoru przedstawia następujące stanowisko w sprawie.

Podstawę podjęcia uchwały Nr LXIII/422/2023 Rady Gminy Rusiec z dnia 30 stycznia 2023 r. w sprawie w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Rusiec w 2023 r. stanowił art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2022 r. poz. 572), zwanej dalej ustawą.

Zgodnie z treścią art. 11a ust. 1 ustawy, rada gminy wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1, określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. Program ten, jak stanowi art. 11a ust. 2 ustawy, obejmuje w szczególności: 1) zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt; 2) opiekę nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie; 3) odławianie bezdomnych zwierząt; 4) obowiązkową sterylizację albo kastrację zwierząt w schroniskach dla zwierząt; 5) poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt; 6) usypianie ślepych miotów; 7) wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla

zwierząt gospodarskich; 8) zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. Program opieki nad zwierzętami bezdomnymi zawierać ma również wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków, do czego zobowiązuje art. 11a ust. 5 ustawy. Dodatkowo, program może obejmować plan znakowania zwierząt w gminie (art. 11a ust. 3 ustawy) oraz plan sterylizacji lub kastracji zwierząt w gminie, przy pełnym poszanowaniu praw właścicieli zwierząt lub innych osób, pod których opieką zwierzęta pozostają (art. 11a ust. 3a ustawy). Powołane wyżej przepisy ustawy określają zagadnienia powierzone gminie do uregulowania w programie opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. Ta część programu, o której mowa w art. 11a ust. 2 i 5 ustawy, jest obligatoryjna i nie może zostać pominięta przez radę gminy. Pominięcie takie oznaczać będzie bowiem niewypełnienie delegacji ustawowej, które (tak w orzecznictwie sądowo-administracyjnym, jak i w literaturze przedmiotu) uznawane jest za istotne naruszenie prawa. Uchybienie wymogom zawarcia w uchwale pełnej regulacji, poprzez pominięcie w treści uchwały choćby jednego z elementów obligatoryjnych, skutkuje bezwzględną nieważnością całej uchwały (por. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 9 maja 2012 r., sygn. akt II SA/Gd 120/12, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt IV SA/Wr 567/12, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt II SA/Gl 1777/13). Jednocześnie należy zauważyć, że powołane wyżej przepisy ustawy, poza wskazaniem zagadnień powierzonych gminie do uregulowania w programie, określają również granice kompetencji prawotwórczej, przyznanej w tym zakresie organowi stanowiącemu gminy. Wszelkie regulacje, co do których rada gminy nie posiada upoważnienia ustawowego są sprzeczne z prawem. Postanowienia te naruszają wówczas art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Powyższa zasada oznacza, że również organ stanowiący gminy, wykonujący kompetencję prawodawczą zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. Organ nie jest upoważniony do regulowania tego, co już zostało uregulowane, ani też do wychodzenia poza zakres upoważnienia ustawowego (wyrok WSA w Warszawie z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt IV SA/Wa 1773/15).

W ocenie organu nadzoru Program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Rusiec w 2023 r., będący załącznikiem nr 1 do uchwały Nr LXIII/422/2023 Rady Gminy Rusiec z dnia 30 stycznia 2023 r., zwany dalej Programem, zawiera postanowienia naruszające obowiązujący porządek prawny w sposób istotny.

Nie wypełnia delegacji ustawowej zawartej w art. 11a ust. 2 pkt 8 ustawy – treść § 13 Programu. Rada postanowiła w nim, że opiekę weterynaryjną w przypadku zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt zapewnia Schronisko dla Zwierząt „Pokochaj Cztery Łapy”. Regulacja taka, w ocenie organu nadzoru, jest nieprawidłowa z uwagi na treść art. 11a ust. 4 ustawy, zgodnie z którym jedynie realizacja zadań, o których mowa w art. 11a ust. 2 pkt 3-6, może zostać powierzona podmiotowi prowadzącemu schronisko dla zwierząt. Powyższe oznacza, że zadanie jakim jest zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt (art. 11a ust. 2 pkt 8 ustawy), nie może zostać powierzona podmiotowi, który prowadzi schronisko. Stosownie do treści art. 4 pkt 25 ustawy przez schronisko dla zwierząt rozumie się miejsce do opieki nad zwierzętami (wyłącznie) domowymi spełniające warunki określone w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2020 r. poz. 1421 z późn. zm.). W wyroku z dnia 1 września 2021 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (sygn. akt II SA/Gl 850/21) orzekł, że schronisko ukierunkowane jest na zapewnienie opieki zwierzętom domowym, natomiast zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadku zdarzeń drogowych odnosi się również do zwierząt dzikich, czy wolno żyjących – zatem schronisko nie jest podmiotem, który powinien zapewnić tego typu całodobową opiekę. W tym zakresie Gmina powinna podpisać stosowną umowę z podmiotem, który będzie mógł tego rodzaju zadanie realizować w sposób prawidłowy. Zatem należy zauważyć, że Rada nie wypełniła delegacji ustawowej zawartej w art. 11a ust. 2 pkt 8 ustawy, ponieważ nie wskazała właściwego podmiotu zdolnego zapewnić całodobową opiekę weterynaryjną w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. Mając na uwadze powyższe ustalenia, za nieprawidłowy, bo niezgodny z treścią art. 11a ust. 4 ustawy, uznać należy § 7 Programu w części, w której Rada postanowiła, że zadanie wymienione w § 6 pkt 8 Programu (tj. zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadku zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt), realizuje schronisko.

W § 16 pkt 1 Programu Rada postanowiła, że poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt realizuje podmiot prowadzący schronisko poprzez prowadzenie działań zmierzających do pozyskiwania nowych właścicieli i oddania do adopcji bezdomnych zwierząt osobom zainteresowanym i zdolnym zapewnić im

należyte warunki bytowania. Treść tego przepisu, zdaniem organu nadzoru nie jest wystarczająca dla uznania, że Program w sposób kompleksowy realizuje delegację ustawową wskazaną w art. 11a ust. 2 pkt 5 ustawy. Z regulacji tej nie wynika, jakie konkretnie czynności będzie podejmowało schronisko w celu realizacji zadania, jakim jest poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt. Nie określa ona przykładów działania mającego na celu realizację tego zadania, które mogłyby obejmować np. kampanie realizowane za pomocą regionalnych środków masowego przekazu, stron internetowych, w tym portali społecznościowych, bądź ogłoszeń zamieszczanych w miejscach publicznych (zob. wyrok WSA w Łodzi z dnia 6 grudnia 2021 r., sygn. akt II SA/Łd 547/21).

Zastrzeżenia organu nadzoru, w zakresie nieprawidłowego wypełnienia delegacji ustawowej zawartej w art. 11a ust. 5 ustawy, dotyczą również postanowień zawartych w załączniku nr 2 do przedmiotowej uchwały, zwanym dalej tabelą, w którym Rada Gminy Rusiec przedstawiła sposób finansowania poszczególnych zadań Programu.

W Lp. 2 pkt 3 lit. a i b tabeli Rada wskazała kwotę przeznaczoną na kastrację jednego psa oraz sterylizację jednej suki, co prowadzi do wniosku, że finansowanie przez Gminę zadania, jakim jest obligatoryjna sterylizacja lub kastracja zwierząt w schronisku dla zwierząt, ograniczona została wyłącznie do jednego gatunku zwierząt tj. do psów, z pominięciem innych zwierząt bezdomnych przebywających w schronisku. Działanie takie nie stanowi prawidłowego wypełnienia delegacji ustawowej zawartej w art. 11a ust. 5 w związku z art. 11a ust. 2 pkt 4 ustawy. Konieczność określenia konkretnej kwoty przeznaczonej na wykonanie każdego z opisanych w programie zadań potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 14 stycznia 2022 r., sygn. akt II SA/Łd 531/21. Ustawodawca w art. 11a ust. 5 ustawy nałożył na radę gminy obowiązek wskazania w programie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposobu wydatkowania tych środków. Podkreślić należy, że użyte w tym przepisie określenie "sposób wydatkowania środków finansowych", oznacza wymóg przedstawienia w uchwale dotyczącej programu zapobiegania bezdomności zwierząt, jako elementu obligatoryjnego, sposobu rozdysponowania puli środków finansowych przeznaczonych na poszczególne cele i założenia przyjęte w programie. W wyroku z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt II OSK 1087/20 Naczelny Sąd Administracyjny orzekł: „Nie ulega wątpliwości, że wskazany przepis bezwzględnie wymaga, by rada gminy w sposób szczegółowy i wyczerpujący określiła wysokość środków finansowych przeznaczonych na realizację programu oraz sposób wydatkowania tych środków poprzez egemplifikację zadań wykonywanych w ramach programu oraz określenie środków na realizację poszczególnych zadań”. Następnie WSA w Łodzi w wyroku z dnia 14 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Łd 13/21 postanowił, że czym innym jest wskazanie sposobów realizacji celów programu, a czym innym konkretne i jednoznaczne ustalenie w ramach przewidzianych środków sposobów ich wydatkowania, które z oczywistych względów powinny być zgodne z celami i przyjętymi założeniami programu. Przez określenie sposobów wydatkowania należy rozumieć wskazanie konkretnych form ich wykorzystania, ukierunkowanych na osiągnięcie celów programu. Zatem tylko powiązanie uchwalonej kwoty środków finansowych, przeznaczonych na realizację programu, z konkretnym sposobem ich wydatkowania pozwala przyjąć, że nie jest on fikcją i umożliwia faktycznie wykonanie poszczególnych zadań, zgodnie z przyjętymi w uchwale priorytetami. Mając na uwadze powyższe, w ocenie organu nadzoru, postanowienie zawarte w Lp. 2 pkt 3 lit. a i b tabeli nie wypełnia delegacji zawartej w art. 11a ust. 5 w związku z art. 11a ust. 2 pkt 4 ustawy.

W Lp. 2 pkt 5 lit. a, b, c i d tabeli Rada przedstawiła sposób finansowania zadania polegającego na zapewnieniu całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadku zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt, który nie stanowi prawidłowego wypełnienia delegacji ustawowej zawartej w art. 11a ust. 5 w związku z art. 11a ust. 2 pkt 8 ustawy. Finansowanie tego zadania zostało bowiem określone poprzez rozbięcie na następujące działania: odłapanie i dostarczenie zwierzęcia do schroniska (lit. a), utrzymanie zwierzęcia z wymaganą obsługą, w tym weterynaryjną (lit. b), kastrację psa lub sterylizację suki (lit. c) oraz wszczepienie czipa zwierzęciu (lit. d). Przedstawiony w punkcie 5 tabeli sposób rozdzielania środków finansowych nie wypełnia delegacji ustawowej. Zauważyć należy, że opieka nad zwierzętami biorącym udział w zdarzeniu drogowym nie obejmuje takich zabiegów jak: kastracja zwierzęcia, czy wszczepienie zwierzęciu czipa. Zwierzę ranne, cierpiące, wymaga pomocy i opieki lekarza weterynarii, a nie poddawania go dodatkowemu zabiegowi np. kastracji, który nie jest zabiegiem ratującym życie. Co więcej, w zdarzeniu drogowym udział mogą brać nie tylko zwierzęta domowe, czy bezdomne, ale również np. zwierzęta dzikie. Zadanie polegające na zapewnieniu całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt dotyczy bowiem każdego zwierzęcia, które brało udział w takim zdarzeniu. Nie może być zatem mowy

o odłowieniu i dostarczeniu do schroniska, utrzymaniu w schronisku, kastracji oraz wszczępieniu czipa w stosunku do zwierzęcia dzikiego, czy gospodarskiego. Uzupełniając należy zwrócić uwagę na nieprawidłowe umiejscowienie finansowania zadania polegającego na zapewnieniu całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadku zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. Rada kwestię finansowania tego zadania umieściła w Lp. 2 tabeli, który wskazuje schronisko, jako jednostkę realizującą to zadanie. Jak to zostało wyjaśnione we wcześniejszej części rozstrzygnięcia, stosownie do treści art. 11a ust. 4 ustawy, zadanie jakim jest zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt nie może zostać powierzone podmiotowi prowadzącemu schronisko dla zwierząt. Reasumując należy zauważyć, że Rada nie wskazała w sposób prawidłowy wysokości środków finansowych oraz sposobu wydatkowania środków przeznaczonych na realizację opisywanego zadania, co stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności w całości uchwały przyjmującej program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt, co potwierdził np. WSA w Białymstoku w wyroku z dnia 14 października 2021 r., sygn. akt II SA/Bk 604/21.

Opisane powyżej uchybienia stanowią istotne naruszenie prawa i powodują konieczność wyeliminowania w całości omawianej uchwały z obrotu prawnego.

Jednocześnie należy zauważyć, że postanowienia zawarte w załącznikach nr 1 i 2 uchwały Nr LXIII/422/2023 Rady Gminy Rusiec z dnia 30 stycznia 2023 r. w sprawie w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Rusiec w 2023 r., zawierają również naruszenia prawa innego rodzaju.

Regulacja § 6 pkt 1-9 Programu, w którym Rada dokonała wyliczenia zadań programu, przekracza granice upoważnienia ustawowego i stanowi nieuprawnioną modyfikację art. 11a ust. 2 pkt 1-8 ustawy. Zauważyć należy, że wśród zadań wymienionych w § 6 pkt 1-9 Programu Rada nie wskazała takich obligatoryjnych zadań jak: obligatoryjna sterylizacja albo kastracja zwierząt w schroniskach dla zwierząt (art. 11a ust. 2 pkt 4 ustawy) oraz wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich (art. 11a ust. 2 pkt 7 ustawy). Przypomnieć należy, że omawiana uchwała stanowi akt prawa miejscowego, co oznacza, że Rada uchwalając przedmiotową uchwałę nie może wykroczyć poza granice upoważnienia określonego w ustawie o ochronie zwierząt. Z treści art. 94 Konstytucji RP wynika, że każdy akt prawa miejscowego ma charakter wykonawczy w stosunku do ustaw, a jako taki winien być oparty na ustawie upoważniającej i nie przekraczać zakresu upoważnienia.

W § 6 pkt 1 Programu postanowiono, że zadaniem programu jest wylapywanie psów bezdomnych, pozostawionych bez opieki, wałęsających się – podczas gdy ustawodawca w art. 11a ust. 2 pkt 3 ustawy postanowił, że Program regulować ma kwestię odławiania bezdomnych zwierząt (a nie tylko psów). Z uwagi na prawidłowe wskazanie powyższego zadania w § 6 pkt 6 Programu, treść § 6 pkt 1 Programu, będąca modyfikacją zapisu ustawowego, należy uznać za zbędną i wymagającą wyeliminowania z obrotu prawnego.

Regulacja § 6 pkt 7 Programu w zakresie wyrazów „bezdomnych zwierząt” stanowi nieuprawnioną modyfikację art. 11a ust. 2 pkt 6 ustawy. Rada postanowiła w nim, że zadaniem programu jest usypianie ślepych miotów bezdomnych zwierząt, podczas gdy ustawodawca wskazuje w ww. przepisie na konieczność uregulowania w Programie kwestii usypiania ślepych miotów – bez wprowadzania w tym zakresie jakichkolwiek ograniczeń (np. do zwierząt bezdomnych). Postanowienie § 6 pkt 7 Programu w zakresie wyrazów „bezdomnych zwierząt” stanowi zatem wykroczenie poza granice upoważnienia ustawowego zawartego w art. 11a ust. 2 pkt 6 ustawy oraz nieuprawnioną modyfikację tego przepisu. Uwaga powyższa odnosi się również do § 7 Programu (zdanie drugie), w którym Rada postanowiła o finansowaniu usypiania ślepych miotów bezdomnych zwierząt.

W § 7 Programu Rada postanowiła, że Gmina finansuje koszty usypiania ślepych miotów, a także zabiegi sterylizacji i kastracji zwierząt w schronisku. Wskazana regulacja przekracza granice ustawowego upoważnienia określonego w art. 11a ust. 2 ustawy i stanowi nieuprawnioną modyfikację przepisu art. 11a ust. 5 ustawy, w którym ustawodawca postanowił, że koszty realizacji (całego) programu ponosi gmina. Mając na uwadze powyższe treść § 7 Programu (zdanie drugie) nie znajduje umocowania w normie kompetencyjnej art. 11a ust. 2 ustawy, co uzasadnia stwierdzenie nieważności przepisu uchwały w tym zakresie.

Rada Gminy Rusiec w § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b Programu postanowiła, że warunkiem uzyskania dofinansowania do zabiegu kastracji i znakowania psów i kotów posiadających właścicieli, jest obowiązek okazania przez właściciela zwierzęcia dowodu tożsamości, książeczki zdrowia zwierzęcia, rodowodu lub

paszportu bądź innego dokumentu potwierdzającego prawo do zwierzęcia. Zauważyć należy, że konstrukcja tego przepisu narusza Zasady techniki prawodawczej w zakresie jasności i czytelności przepisu. Treść omawianego § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b Programu nie zawiera bowiem jednoznacznej informacji, czy właściciel zwierzęcia zobowiązany jest do okazania własnego dowodu tożsamości (paszportu), czy też ma to być paszport zwierzęcia, który stanowi swego rodzaju dowód tożsamości zwierzęcia. Zobowiązanie w uchwale właściciela zwierzęcia do okazania własnego dowodu tożsamości stanowiłoby bowiem nałożenie na niego dodatkowych, nieprzewidzianych ustawą obowiązków, co oznaczałoby wykroczenie poza granice upoważnienia ustawowego zawartego w art. 11a ust. 2, 3 i 3a ustawy. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na treść § 6 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), zgodnie z którym przepisy uchwały redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Przepis prawa miejscowego musi być zatem sformułowany w sposób precyzyjny, czytelny i wyczerpujący. Organ nadzoru w pełni zgadza się ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 6 czerwca 1995 r., sygn. akt SA/Gd 2949/94, zgodnie z którym uchwały podejmowane przez organy samorządowe muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego.

W ocenie organu nadzoru postanowienia § 14 ust. 1 pkt 10, 12 i 17 Programu wykraczają poza granice upoważnienia wskazanego w art. 11a ust. 2, 3 i 3a ustawy i stanowią materię, która podlegać może uregulowaniu w umowie zawartej z przychodnią weterynaryjną. Rada postanowiła bowiem, że Gmina Rusiec nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek komplikacje i powikłania związane z przeprowadzonym zabiegiem kastracji i znakowania zwierzęcia oraz okresem rekonwalescencji zwierzęcia (pkt 10). W punkcie 12 zapisano, że cennik zabiegów określony zostanie w umowie zawartej pomiędzy Gminą Rusiec, a przychodnią weterynaryjną oraz, że beneficjenci akcji są zobowiązani do szczególnej opieki nad wykastrowanym zwierzęciem w okresie pozabiegowym (pkt 17). Podkreślić należy, że opisane powyżej kwestie nie podlegają regulacji w uchwale będącej aktem prawa miejscowego, mogą natomiast zostać zapisane w umowie cywilno-prawnej zawartej pomiędzy Gminą, a wybraną przychodnią weterynaryjną. Przypomnieć należy, że program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt, jak każdy akt prawa miejscowego ma charakter wykonawczy w stosunku do ustaw i jako taki winien być oparty na ustawie upoważniającej i nie przekraczać zakresu upoważnienia.

Nie mieści się w granicach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 11a ust. 2 pkt 5 ustawy treść § 16 Programu w zakresie wyrazu „nowych”. Ustawodawca w omawianym przepisie zobowiązał organ stanowiący gminy do uregulowania w programie opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt zadania, jakim jest poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt. Przypomnieć należy, że Rada nie została upoważniona do modyfikowania przepisów ustawy oraz do wychodzenia poza zakres otrzymanego upoważnienia. W związku z powyższym § 16 Programu we wskazanym zakresie wykracza poza granice upoważnienia zawartego w art. 11a ust. 2 pkt 5 ustawy i stanowi jego nieuprawnioną modyfikację.

Reasumując, uchwała Nr LXIII/422/2023 Rady Gminy Rusiec z dnia 30 stycznia 2023 r. w sprawie w sprawie przyjęcia Programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Rusiec w 2023 r., w sposób istotny narusza prawo tj.: art. 11a ust. 2 pkt 5 i 8 oraz art. 11a ust. 5 ustawy, co skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w całości, a także art. 11a ust. 2, art. 11a ust. 3 i 3a ustawy o ochronie zwierząt.

Stosownie do treści art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Wobec powyższego wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione i należało orzec jak na wstępie.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

Wojewoda Łódzki

Tobiasz Bocheński

Do wiadomości:

Wójt Gminy Rusiec